

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му е годишня безъ завитка 14. цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год. скупљъ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

ТВРДИЦА И АЙДУЦИ.

(Догађај у Шпанији).

„Тако ми живога Бога“, говораше Тіо Кодина“, живога ми Богъ! я самъ христіанинъ, и ако самъ меанџія, и нико на свету неможе казати, да е господаръ ове меане ма каквой муштеријѣ р'ђавъ советъ дао. Неидите преко Жаена... доста, я знамъ шта я знамъ! Истина путь е краћій, више се онуда путуе, али опетъ ніе најболій. Између Кампила де Аренаса и Кархеля догодила се више пута несрећа. И доста... я знамъ, шта я знамъ, зато дайте се усуетовати, идите болъ преко Пиноса де ла Пуенте, Пуерто Лопе, Алкала ла Реаль и Алкодете. Оставите Жаенъ на страну и савите кодъ Байлена опетъ на великій путь, кой води у Мадритъ. Туда е најбезб'дніе путовати, и я небы васъ за цео светъ у несрећу баџіо; и доста, я знамъ, шта я знамъ!“

„Баџа те кости другомъ псу, меанџіо“, одговори му некій стараџъ р'ђавогъ изгледа. Н'ггово мршаво и шиласто лице свршавало се у еданъ навиякъ седе косе. Предня часть н'ггове альине беше одъ чоѣ неизв'стне бое, и тако излизана, да су се жице могле броятѣ; а на леђій у место чоѣ стаало е дебело платно. Цело држаніѣ овогъ човечулька издавало е тврдицу, и на првый погледъ мого се познати, да е сынъ Яковл'въ, коме бы у пређашня времена, безъ да питаю, Санъ Бенито навукли.

„Баџа те кости другомъ псу Тіо Кодина“, говораше онъ“, и немой насъ тимъ вабити. Ты намъ позаймлюешъ твоѣ конѣ и кола и советуешъ насъ, да идемо заодніимъ путемъ? Одавде до Пиноса има два сата; одъ Пиноса до Пуерто Лопе два; до Алкале три; до Алкодете три; до Гвардіе петъ, до Торекампо три; и до Байлена четири. Три и два чине петъ, и три осамъ, и три еданаџь, и петъ и три и четири износи двадесетъ и три сата, а на другой страни има само осамнаџь. То бы нашъ путь за еданъ читавый данъ продужило, а свакидашній трошакъ износи два гроша, и на свакогъ бы пало у доброй кастиліанской монети шесть стотина двадесетъ три и една трећина мараведи, или осамнаџь Реала де Велонъ, шесть и трећина Мараведи.“

„Тако ми наши драги владичица“, придода меанџія „ако самъ я на то мислю, нека ми светый Яковъ одъ Компостела, светый Игнятъ и свети мученици одъ Гранаде у смртный гр'ѣхъ запишу. Али веруйте ми, ко иде најкраћимъ путемъ, ніе свагда сигуранъ, да ће најбрже до места доћи. Послушайте вы мене, добаръ е советъ скупъ,

еръ, као што самъ пре казао... я знамъ, шта я знамъ.“

„Шта вы мислите?“ запитала стараџъ оба своя сопутника.

„Што се мене тиче“, рече еданъ удараюћи се по щекотамъ, „айдуци ће се преварити. И кадъ путь овај свршимъ, непретичу ми више него два гроша, а и то ћу радо дати, само да доживимъ каквой чудноватый случай. У осталомъ мени е све едне;“ дода говорникъ съ еднимъ скокомъ у воздухъ; еръ онъ беше позоришникъ, „да л' ћу се тако ил' овако ув'ѣчностъ торнати.“

Трећій путникъ радъ е было да се другимъ путемъ путуе; али га нису слушади. „Баремъ, говораше онъ“, баремъ бы требало, да у ово немирно време имамо три четири наоружана Ескопетера, кои бы насъ у случаю каквогъ нападаня бранити могли.“

„Боже сачувай!“ повиче стараџъ“, никакву пратню, то бы толико значило, као да силомъ покажемо, да богъ зна какво благо са собомъ носимо. Тако што служило бы айдуцима за добаръ знакъ; а три Ескопетера коштаю свакой данъ најманъ четири Пецета; то чини за три дана тридесетъ шесть Пецета, или седамдесетъ два Реала де Велонъ; а на свакогъ одъ насъ припало бы осамъ стотина шестнаџь Мараведи, безъ други трошкова. Онда бы ми све едно было, та узели моѣ новце айдуци, та пратня.“

Они се дакле крену на путь и непослушаю меанџіо. —

„Ако ти повичу да станешъ, дечко“, рекне меанџія кочияшу,“ а ты стани одма, нити чекай, да ти то другій путь кажу, да небы на моѣ мазге пуџали. Ты се старай само за нѣи, а за остало се небрини, то се тебе ништа нетиче! и садъ съ Богомъ пошли мои господари. Нека вамъ владичица боева, света д'ѣва одъ Кова Дунга н'ѣну помоћ даде.“

Прво вече путованя прође имъ срећно; само су спазили иза љуприѣ одъ Кубиле, коя води преко Ріо Веиро, гди еданъ човекъ покрай пута трча, часть предъ кола а часть иза кола. Видили су га јошъ у Кампотеяру, гди су се одмарали. Овде престае краљвство Гранада и улази се у краљвство Жаенъ. Већ се почео сумрачакъ ватаги, и зато ніе се могло видити, да л' е онај човекъ самъ, или е јошъ когодъ съ нѣиме.

Другій данъ, текъ што су оставила Кампила де Арена, тамо, гди се путь поредъ дудовы поля віе дужъ Ріо Кампила, виде путь съ еднимъ конопцемъ затворенъ, кои е было везанъ за два противостоѣћа дрвета. Чимъ су путници то опазили, одма су чули некій громовитый гласъ

„Хо, хо! вы мазгови, не терайте тако брзо! Караю, чекай мало!“

Кочияшъ стане одма, а еданъ човекъ, кое га е лице чоюмъ покривено было, на којой су две рупе за гледанъ прорезане стаяле, притрчи колима, а за нъимъ слѣдовали су нѣи дванайсть; толико исто пушака могло се видети изъ оближнѣгъ чбуна на кола управлѣни.

„Моя господо“, говораше умотаный человекъ, „нашъ кроткій краль Донъ Карлосъ начинио е свету дѣву за свогъ военачалника и я се надамъ да нећете одрећи почитаніе прама нѣму, него да ћете съ нама заедно на землю пасти, и за славну побѣду нѣговогъ оружія моли ти се.“

Два путника већ су пала съ кочияшемъ заедно на землю, али стараць скупіо се савъ и завуко се у едно ћоше одъ кола, па ћути.

„Фали ми іоштъ еданъ“, повиче Бандолеро, „хей устай! Господаре Донъ Грегорио Кукалоне изъ села Падула, немойсе стидити!“

Па онда га увати за ноге и повуче га изъ кола доле, тако да е покрай нѣговы другога колникій е дугъ пасти морао.

„Безъ сумнѣ“, продужи „айдукъ“, выћете као добаръ Шпаньолаць поитати, да свима средствама къ обдржаню войске свете дѣве притечете.“

Кадъ ово изговори, стане претресати альине путника, а двойца одъ нѣгова дружба предузму тай истый посао съ колима и пртлягомъ.

Кодъ прва два нису се дуго задржавали; чисто су знали, да су то два сиромашка. Одузму іймъ нѣову малу суму грошева, и оставе свакоме по нешто ситны новаца. Али съ Донъ Григориомъ мислили су сасвимъ другчѣ. Кадъ су га съ особитомъ пажњомъ претресли разговарали су се међу собомъ, као людій, кои нису нашли, шта су тражили. Почну га наново претресати; свуку га гола нага, истресу му све цепове. То су исто учинили съ колима.

„Де говори, Грегорио Кукалоне“, повиче Арамбаша „гди си твоє злато сакріо?“

„Я васъ уверавамъ, господо, да немамъ ни едногъ дуката“, одговори стараць дркѣући.

„Шта Грегорио! заръ ты незнашь, да е гріота лагати? мы те добро познаемо; ти си изъ Падула пошао са шесть стотина дуката, и та сума, подъ твоимъ рукама могла се е пре увећати, него сманяти. Мы неможемо допустити, да ти те новце у Мадритъ носишь, гди ће се у служби рѣаве ствари, или на пропасть твоє душе употребити.“

„Тако ми свете Маріе! Тако ми светогъ Якова! я вамъ се заклинѣмъ, да никаквогъ злата немамъ.“

„Заклинѣи се Яковомъ и Мойсеюмъ, проклетый Евреине!“ повичу айдуци, „я кажи намъ, гди су новци, еръ ћемо ти трбу разпарити, да видимо, еси л' ій прогутао.“

„Милостива Господо, я васъ іоштъ еданпутъ уверавамъ, да новаца немамъ. Узмите ми што имамъ... мою альину, мой огртачъ...?“

„То бы лепо было! не, не, мы оћемо новце, еси разумео? они шесть стотина дуката.“

Затимъ почну му нѣовимъ штилетима ноге и руке голицати, докъ су остали единако по колима преметали.

„Айде да га обесимо!“ повиче еданъ.

„Не, не!“ рекну други, нетреба да га лишимо говора. Болъ да га разтргнемо на четири черека, тако ће намъ іоштъ моћи казати, гди е сакріо дукате.“

Затимъ испрегну мазге, вежу ій за Грегориѣве ноге и стану ій терати. Стараць почне ужасно јукати, айдуци му рекну, да невиче, еръ се людій могу скупити.“

Поредъ своју тій мука единако е Грегорио ћутао. Крвь му потече изъ рана а цело му тѣло обліе ладанъ зной.

„Дай да изгоремо све! викне еданъ одъ овы личинара, „кола пртлягъ и овогъ маторогъ тврдицу, шатъ се нађе злато у пепелу.“

Како су рекли онако су и учинили. За часъ скупе читаву гомилу суви дрва, привуку кола и пртлягъ, кадъ се на еданпутъ зачу вика, коя имъ е дала знакъ, да имъ валя бежати. И зайста мого се чути топотъ коня у близости.

Айдуци се већ были удалили, али еданъ се врати на трагъ, приближи се Грегорию, кой е полумртавъ на земљи лежао.

„Грегорио“, говораше онъ, дигнувши еданъ грдний каменъ са землѣ; гди си део шесть стотина дуката? казуй брзо.“

„Господаре, вы добро знате, да самъ я сиромаш человекъ а имамъ жену и ситну децу.“

„Ниткове, гди си део дукате? казуй таки!“

„Я немамъ дуката.“

„Е дакле прими награду за твоє тврдоглавство!“ и кадъ то изрекне спусти каменъ, кой е донде съ тешкомъ мукомъ држао.

Позориштникъ међу тимъ окуражи се чувши топотъ приближаваюћи се коня, дигне мало носъ са землѣ и опази, да е само іоштъ еданъ айдукъ ту. Скочи дакле на ноге и гурне га у оногъ истомъ тренутку кадъ е каменъ спустити хтео, тако яко, да ніе мого старчеву главу погодити. Само му одкине едно уво и нажульи му раме.

Айдукъ побегне, па и нѣга, као и нѣгове другове сакріе шума одъ очію. Выше путника укажу се на конѣима, и почну се съ ранѣима занимати. Кочияшъ упрегне нѣгове мазге, и Кукалона доведу у Кархелию гди е сутраданъ дошао Алканде маіоръ одъ Гвардіе, да стваръ на протоколь узме.

Како стараць, тако и нѣгови сапутници изпричаю све, што наши читательи већ знаду. Ранѣный дода іоштъ, да ни едногъ айдука ніе познао, еръ су сви были умотани, и нѣнове гласове променили. Али мисляше притомъ, да е морао међу нѣима бити некій Лопе Савиць, кой е до нѣга у Падулу седіо, еръ е само онъ мого знати брой дуката, кое покрай себе носи.

„Дакле вы сте за цело имали те новце, кое су айдуци одъ васъ искали?“

Стараць се уѣде за языкъ и искриви уста, као человекъ, кой е што несмотрено рекао; и изъ стра, да се небы несмотренимъ одговорима іоштъ више одао, одрекне свакій одговоръ.

Правосудіе почне своя истраживаня по испиту. Кодъ Лопе Савица нађу више парчета чое, у којима су по две рупе прорезане были, и она су очевидно за покриванѣ лица служила исто тако могле се видити свѣже крваве флека на альинама, кое Лопе ніе обично носіо, и кое е морао имати скоро на себе. Путници искажу, да су те предмете на кривцима видели.

Лопе Савица бацу у тавницу Гранадску, гди е скоро затимъ признао своју кривицу, и нѣгове другове одао, за-

то дакле буде осуђенъ на вешала збогъ намѣреногъ убиства.

Пре извршиваня пресуде заиште Лопе, да се разговори са Грегориомъ Кукалономъ. Овога су морали носити, ерѣ јошть нѣ одъ айдучкогъ мученя оздравіо.

„Комшія“, говораше Лопе; „молимъ те опрости ми за оно зло, коє самъ ти учиніо.“

„Почемъ опростенъ ништа некошта“, одговори Кукалонъ, „то ти праштамъ.“

„Ово си учиніо као добаръ Христјанинъ; али то нѣ све, што те имамъ молити; ти знашь да ће ме скоро обесити; учини любовь, и дай читати неколико парастоса за покој мое душе.“

„Я ћу се самъ за тебе деветъ дана молити.“

„Я несумнямъ о снаги твоє молитве, али желіо бы да се съ нѣомъ и снага црквенске молитве здружи. Ово добро дѣло олакшало бы твојој совести, ерѣ збогъ тебе смоу осуђени на вешала Ты си поштене люде у искушенъ довео, кадъ си се са шесть стотина дуката безъ пратнѣ на путь усудио.“

„Боже благій! шесть стотина дуката“, повиче Кукалонъ напрасно, одкудъ едномъ сиромашку као я шесть стотина дуката? та то бы чинило 23.222 Реала или јошть точнѣ 788.555 Мараведи.“

„Али комшія, кадъ човекъ има шесть стотина дуката, то нѣ грѣхъ.“

„Кое тай нитковъ, кой то може посведочити? дао бы Богъ да имамъ, я сирома човекъ. Али сиротиня нѣ срамотна; свакій данъ доноси лебаць. Морамо са свачимъ бити задовольни.“

„Али комшія...“

„Господине Алкалде, немойте га слушати, я немамъ ништа на свету; ништа осимъ могъ живота, кой самъ Богу дужанъ, я могъ старогъ огртача и мое друге альине.“

„Немойте му веровати, Г. Алкалде,“ повиче садъ осуђеный, „то е старый лупежъ. Я самъ быо нѣговъ комшія; любопитанъ да дознамъ, шта ради, кадъ се по пол дана у собу затвори, пробушимъ едну рупу у зиду и видимъ све. Сутра данъ замолимъ га, да ми да неколико дуката, одъ оны шесть стотина, коє самъ га видіо юче гди брои; на ове мое речій пожути као кукурузъ и одма затимъ остави Падуль и узме све што е имао са собомъ.“

„Е Кукалоне“, рекне на то Алкалде, признай, гди си сакріо новце, коє си при себи имао?“

„Тако ми огртача св. Петра, я немамъ ни едну Ардиту, (старый кастилянскій новаць) што вамъ каже, то е лажъ.“

Сви трудови, да се одъ нѣга какавъ одговоръ добіе, были су безуспѣшни, и нигда нѣ се могло дознати гди е новце сакріо, коє е поредъ себе носіо. Остане при томъ да е сирома, и кадъ су меанція, кодъ кога е болестанъ лежао и лекаръ, кой га е лечіо искали да имъ плати, одговоріо е:

„Я самъ несрећанъ сиромашакъ, кога су на путу изпребіяли, и зато треба држава на мене да троши.“ Па кадъ су већма на нѣга навалили, понудио јѣ да се съ нѣговимъ старимъ огртачемъ наплате.

М Р В И Ц Е.

(Загонетке.)

Ко е быо првый аптекаръ? (коза, ер' е она прва пронашла былъ, и почела пидуле правити.)

Ко се пре свое майке родіо? (сынови Адамови.)

Кадъ е пушка планула а нѣ саставила? (1848. год.)

Кое су животинѣ найкроважднѣ? (буве.)

Како се може за 4 сата, едапъ странъ езыкъ научити? (кадъ се свакогъ сата една четвртина тога езыка научи.)

Съ чиме магараць надвишава учене люде? (съ ушима.)

Шта ради играчица, кадъ игра на едной ноzi? (диже ону другу.)

Колико бува иде у едну врећу? (една врећа.)

Зашто неможе да пада киша два дана едно за другимъ? (ербо е ноћ међу нѣима.)

Како се човекъ може уздржати, да незева у друштву? (кадъ зине.)

Гди е Добро найсигурнѣ одъ людске напасти? (у буквару.)

(Игра речій.)

У којој кући найвише има людіи? (у кући людіи.)

Кое слово неможе да пређе преко србскогъ плота? (јота.)

Има ли међ' людама пакости? (дости.)

Ко е учреднику Шумадинке у помоћи? (ноћи.)

Кое су жене найвише збогъ дугачкогъ езыка повине (новине.)

(Ехо или одзвѣв.)

Какавъ е светъ? — (— ветъ.)

Чега се найвећма у Европи бои цензура? (— ура.)

Шта е сада Ламартинъ? (— мартинъ.)

Многолюбезный, многоуважаемый многопочитаемый, и малоплаћаемый читателю, я ћу ти едну молбу поздравъ и советъ дати (плати.)

Многолюбезный, многопочитаемый, многоуважаемый многоглаголаемый, и мало промышляемый читателю, јошть еданъ већій, и врло полезанъ за тебе совѣтъ казаћути (— ћути.)

(Типографичне погрешке.)

Место: „Наполеонъ и войводе после добыене битке, были су великодушни.“ Печатано е: „Наполеонъ и войводе после добіене битке были су великоушны.“

Место: „Продаю се два теглећа коня“ печатано е: „продаю се два телећа коня.“

Место: „У Београду отворено е овы дана великокупалиште.“ Печатано е: „у Београду отворено е овы дана велико лупалиште.“

Место: „Слободанъ е у Европи робъ.“ Печатано е: „слобода е у Европи робъ.“

Место: „Нѣгова екселенція нашъ войвода (Херцогъ) юче е после подне срећно съ друма сишао.“ Печатано е: Нѣгова екселенція нашъ войвода юче е после подне срећно съ ума сишао!“

(Економични послови.)

Ако буде коя воћка процватила, па да небы одъ мразе озебла, треба одсећи оне гране што су процватиле и у кућу унети.

Ладно пролећнѣ време и снег доста су добра при-
нели, ербо многе гусенице, које су већъ были се излегле
поцрпале су одъ снега. А да nebude гусеница најпреча е
помоћъ лети поватати све лептирове.

Садъ се обично белый лукъ сади, и многи люди раз-
лично гатаю, да имъ буде лукъ лють, но нема болѣгъ
средства зато, него пре нег' што се посади да се добро
у ступи утуче.

(Домаћи лѣкаръ.)

Кога боли зубъ нека га узме па нека га мете подъ
кућный прагъ на слеме, и неће га више nigда заболети

Кога боли глава, преки е лекъ нека е остави некъ
боли, и тако она ће сама себи шкодити.

НАПОЛЕОНЪ КАО ДЕТЕ.

Графица Дорзай приповеда, да јој е госпоја Лети-
ција, кадъ е едномъ кодъ нѣ была слѣдуюће саобштила:

„Само, кадъ се мога сына опоменемъ, я се тѣшимъ.
Непрестано ми стои предъ очима. Не као царъ не као
великій мужъ, него као мое дете, мой Наполеонъ, кадъ
јоштъ нѣ было ничій, него нѣгове майке. Онда га јоштъ
нико нѣ познавао. Лена времена!... едно вече, я ми-
слимъ было е онда одъ осамъ, или деветъ година. . . ишао
е по башти горе доле, као човекъ, кои о нечему рассу-
ђава; а было е дете као што самъ вамъ казала. Киша е
падала яко; нѣгова браћа ушла су у дворану, да у сувоти
играю. Я самъ више пута лупала на пенѣрѣ и звала га
да къ мени дође. Онъ е слегло раменима за знакъ нѣго-
вогъ незадовольства и ишао далъ. Киша е као потокомъ
лила, но онъ чиняше се, да слабо зато мари, него е про-
дужавао съ непокривеномъ главомъ нѣгово шетанъ, и съ
оборенимъ погледомъ къ земљи. Неколико е путій за-
стаю кодъ малаго водоскока, кой се у нашої башти на-
лазио и са задовольствомъ гледао е како вода скаче а по
некій путь пресецао е прстомъ зракъ воденый. При пу-
цаню грома стресао се, ал' то нѣ было слѣдство стра, него
слабости живаца. Прекрсти руке и погледа на небо, као
да очекуе мужественно јоштъ еданъ громъ. Пошлѣмъ слу-
гу къ нѣму и заповедимъ му, да га кући доведе. Онъ од-
говори ладно, али учтиво: „кажи мојой матери, да е вру-
ћина, и да свѣжъ воздухъ уживамъ.“ Кадъ самъ јоштъ
еданпутъ слугу послала, нѣ хтео ни одговорити него му
е окренуо леђа и пошо брже одати. Текъ кадъ е киша
престала уђе до коже мокаръ къ мени у дворану.

— Ты ниси, имао право сыне мой, што ме ниси по-
слушао.

— Было е противъ мое вољъ, я незнамъ, шта ме е у
башти задржавало. Я ћу да будемъ войникъ и зато мо-
рамъ се зарана навикавати на кишу и рђаво време. Я
нисамъ девойка, него човекъ.

— Ты си дете, рекаемъ му я, и јоштъ непослушно
дете. Кадъ онешъ войникъ да будешъ, то се морашъ —
најпре учити послушности.

— Али я ћу заповедати, рекне ми онъ съ тако гор-
димъ изражаемъ, да ми е смей сузе на очи натерао.

— Пре него што ты почнешъ заповедати, морашъ
се покоровати и то врло дуго. Кадъ у службу ступишъ,
неће те одма за генерала поставити.

— Онъ дође къ мени, узме мою руку и претисне е
за знакъ, да я имамъ право, ерѣ то нѣ никако хтео съ
речима признати; тако е было поноситъ јоштъ у томъ
возрасту!

— На шта си мислио, кадъ си тамо горе доле тумаро?
запитаемъ га полюбовици нѣгову мокру косу.

— Садъ незнамъ ништа више, мислио самъ на многе
ствари... опоменуо самъ се сна изъ прошле ноћи. Тай
ми се санъ допао; снѣо самъ, да самъ постао владика.
Нѣ л' истина, лепо е бити владика? иду л' и владике у
ратъ?

— Не иду сине мой, то имъ е забранѣно.

— Онда оћу да будемъ войникъ, кадъ небудемъ ви-
ше дете. Кадъ ми буде петнайствъ година, нећу бити
више дете, ел' те мати?

Али опетъ мало нешто.

Садъ се замисли мало, погледа горе и рекне:

— Кадъ ми буде петнайствъ година, я ћу бити човекъ!

— И съ тимъ пође и отиде опетъ у башту.

„Велика ова жена — тако приповедаше далъ гра-
фица Дорзай — после овогъ преповеданя ућути, но нѣ-
не су се устне јоштъ мицале; лако ми е было поняти, да се
она са овимъ пріятнимъ опоменама радо забавляла, и да
е, осимъ своју путова, кое е нѣнъ синъ прошао, нѣгово
детинство материњмъ срцу најмилие. Я јој полюбимъ ру-
ку и оставимъ е узбуђенимъ срцемъ, радујући се свр' све-
га, што самъ кодъ ове особите жене видела и чула.

ДОМАЋЕ НОВОСТИ.

— У прошлу суботу држанъ е у овдашней великой
цркви парастосъ за упокоеногъ Г. Аврама Петроніе-
вића, гди е присуствовала и Нѣгова Свѣтлость, и чинов-
ници изъ своју надлежателства, са великимъ бровемъ гра-
ђана. Г. Митрополитъ е священодѣйствовао, и при свршет-
ку говорио е слово о заслугама упокоеногъ.

— У окр. чачанскомъ, неки непознати лопови, између
25. и 28. пр. м. дошавши съ колима на подрумъ Милована
Лазовића, обио овај, и оточе изъ бурета 350 ока шљивове
ракіе, 100 комове препеченице, и много јоштъ натоваре
на конъ и побегну.

— У окр. шабачкомъ изгорела е кућа Срећка Пан-
телића изъ Месараца заедно са свима у нѣой стварма, до
300 гр. вредности.

— У окр. ужичкомъ у срезу рачанскомъ, нека Блена
жена Саве Симића изъ Сирча, ишавши 12. пр. м. увече
изъ Рогачице кући својой, исто вече напрасно е на путу
умрла.

— Чуе се да е Омер-паша изъ Босне на позивъ о-
тишао у Цариградъ.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— *Пешта.* Нови закони за Маџарску изићиће скоро
изъ печатнѣ.

— *Миланъ.* Гвозденый путь одавде до Комо предатъ
е државномъ управляню.

— *Баденъ.* 11. Априла умро е овде царско-рускій со-
ветникъ Жуконскій. Истый е своимъ списаніямъ задобіо
важно име у русской литературы, особито нѣговомъ пре-
воду грчкогъ поете Омира.